

Digterfejden om Glostrup er slet ikke slut: her er to nye digte

Jeg kan ikke huske, at jeg været i Glostrup. Som mange er jeg drønet forbi på motorvejen eller i toget uden at stå af. Nu har jeg været i digternes Glostrup, skriver Anne-Marie Mai efter at have fulgt digterstriden om den københavnske forstad

Anne-Marie Mai

KULTUR

5. februar 2021

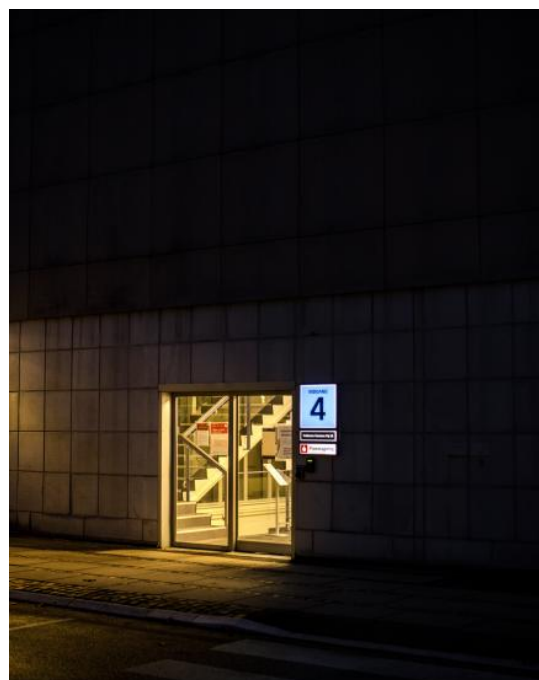
I Informations spalter er der kommet gang i en litterær kappestrid om Glostrup. To digtere, Thomas Boberg og Morten Søndergaard, udfordrer sig selv og den gamle mester Henrik Nordbrandt med at skrive digte fra den københavnske forstad Glostrup.

Det begyndte med Nordbrandt, der havde skrevet et digt om Glostrup, som i sortsyn nærmest overgik hans berømte digt »Året har 16 måneder«, hvor året bliver udstyret med hele fem mørke novembermåneder.

Det nye digt, »Glostrup«, står i digtsamlingen, *Så en morgen*, der udkommer i marts måned, og her er det Glostrup, der holder for både som ord, som sted og som tid. Glostrup er værre end det meste, kun overgået af døden, der er værre, og af det uvisse »det værste«, der er værre end døden!

Thomas Boberg gav et poetisk svar på Nordbrandts digt med sin »Ode til Glostrup«, og Morten Søndergaard fulgte op med et stort digt, »Vision i Glostrup – i Glostrup bliver verden synlig«, hvor han forholder sig til både Nordbrandts og Bobergs digte.

Guf for en dansklærer

Man skal ikke læse de tre Glostrup-digte som digte, der afbilder Glostrup eller genspejler livet i nutidsbyen. Digtning er ikke en virkelighedsafbildning eller genspejling. Digtningen er et forhold til verden, til ordene, til tanken og til kunsten selv.

ANDERS RYE SKJOLDJENSEN

For en gammel dansklærer, der elsker digte og gerne vil have dem langt frem i undervisningen, er de tre digte rent gulf. De viser nemlig på bedste sæt og vis, hvor forskelligt, og hvor godt, man kan skrive digte.

Digtene er ikke svære at læse, men de bygger på tre forskellige poetikker: Vi har Nordbrandts konkrete sansninger og gentagelser, der bliver pointeret og ladet op med symbolsk betydning, indtil læseren når til det sorte hul, det ukendte »det værste«.

Vi har Bobergs eksistentielle, fortællende og billeddannende forløb, hvor billederne bryder med hinanden og forbinder sig, og vi har Morten Søndergaards associationer og meditationer over synet, hvor en stribe poetiske bydemåder bliver taget i brug.

Vi har desuden tre forskellige forhold til et sted: Nordbrandts mørke Glostrupvision, Bobergs ode til Glostrup som et sted midt i nutiden, hvor man kan tage den »hullede eksistens« på sig, og Søndergaards poetiske appel til sin læser om at tage til Glostrup og gøre verden og sig selv synlig.

Glosuppe i Glostrup

Selve ordet 'Glostrup' er selvfølgelig et fund for digtere. Synssansen har siden romantikken været central i digtningen, og det at forbinde et sted med verbet at 'glo' sætter associationer, tanker og billeder i gang, hvad enten de fører ind i en negativ skrue med kurs direkte mod døden og det ukendte som hos Nordbrandt, eller de giver ideer om at slippe synet fri og kæmpe sig ud af den moderne digtnings vanlige billeddannelser under »Glostrups voldsomme lanterne« som hos Boberg.

At navnet Glostrup faktisk ikke har det ringeste med synssansen at gøre, spiller ingen rolle. Glostrups byhistorie fortæller, at Glostrup måske er opkaldt efter en mand, der hed Glob, og som grundlagde byen.

Men det er en helt anden historie – den kunne forfatteren Camilla Christensen måske tage op i forlængelse af sin efterhånden bedagede roman *Jorden under Høje Gladsaxe* (2002), hvor hun får stedets ældgamle forhistorie til at spille ind i en nutidshandling i betonbyggeriet.

Man skal ikke læse de tre Glostrupdigte som digte, der afbilder Glostrup eller genspejler livet i nutidsbyen. Digtning er ikke en virkelighedsafbildning eller genspejling.

Digtningen er et forhold til verden, til ordene, til tanken og til kunsten selv. De tre digte forholder sig til et sted, fortolker og oplever i ordets kunst netop tid og sted.

I begyndelsen er ordet

Nordbrandts digt starter med ordet, »Glostrup«: »Der er ord, der er værre end ordet Glostrup«. I Bobergs digt er det ikke ord, men bræk i en drøm, der kommer ud af

digterjegets mund, inden han beslutter sig til at tage til Glostrup og modbevise Nordbrandts digt »så lydløst / så hurtigt som en tåre/ der diffunderer i en sol«.

Søndergaards digt begynder med en sætning, en drømmesætning:

Ved drømmenes grænse

og før jeg slog øjnene op

skrev en sætning sig

med flammeskrift

bag mine øjenlåg:

Tag til Glostrup og se!

[...]

En romantisk scenografi med digterjeget på grænsen mellem drøm og vågen tilstand åbenbarer med en nærmest bibelsk flammeskrift en opfordring om at tage til Glostrup. De tre digtere lader os ikke i tvivl om, at vi er i ordkunstens univers, og at det, der nu kommer, ikke er en afbildning af et sted, men et forhold til et sted.

Det drejer sig om Glostrup både som en konkret, geografisk lokalitet og et sted i sproget. Glostrup er en balancebom, som digterne stiller op i sproget for at kunne spankulere og udtrykke sig om sig selv, deres medmennesker og omverden.

Det er ikke et spørgsmål om at spørge til, hvor virkeligheden findes, og hvor digtningen mener eventuelt at måtte befinde sig – i Glostrup eller som Per Højholt foreslog på svineslagteriet i Herning. Der siger folk nemlig ikke »ude i virkeligheden«, som om de befandt sig på afstand af samme.

Digtningen er aldrig på afstand af virkeligheden; digtningen er i virkeligheden som et kunstnerisk forhold, et engagement, der kan ruske op i læseren og få læseren til selv at se, sanse og forholde sig til altings mærkeligt betydningsløse sammenhæng.

Morten Søndergaard fylder sit digt med synsverber i bydemåde: glo, kig, se, spejd, stir, øjn. »Alt bliver synligt dér« – skriver Søndergaard til slut som en pointering af, at alting kan ses alle vegne, men at man undertiden må flytte sig for at få øje på det, man befinder sig i midti. Øjne sløves, men Glostrup er en fremkaldervæske i hans digt.

At være er at være på et sted

I nyere digtning er stedet kommet igen; det er dukket op både i kraft af og som modstykke til globaliseringen. Verden har, før coronaen, ligget åben og ukendt, eventyrlige steder er blevet tilgængelige for mange; men globaliseringen har også peget på de steder, der er udgangspunkt og forhistorie for hver enkelt.

Den har vist, hvordan det, som antropologen Marc Augé kalder »ikke-steder«, eksempelvis lufthavne, motorveje, indkøbscentre, parkeringsområder og ventearealer, har bredt sig. Ikke-stederne svækker stedsfornemmelsen og får steder til at forsvinde fra Jordens overflade.

Men at være i live er at være på et sted, pointerede stedsfilosoffen Edward S. Casey, selv om man måske har mistet stedsansen, og stedet ligner et digitalt mareridt. I det digtningen forholder sig til virkeligheden, forholder den sig også til nutidens sammensatte stedsproblematik, og stedet dukker frem som i digtene om Glostrup.

I Nordbrandts digt forbindes Glostrup med kanyler i øjet, med blindhed og døvhed. Ikke-stedet breder sig uhyggeligt i digtet til lyden af de visne blades knasen under rullestolen, der er på vej ind på hospitalet.

I Bobergs digt dukker stedet frem, forslået og skåret over på tværs og pint og plaget af kapitalismens stjernebørs og en ekspanderende industri, og hos Søndergaard er Glostrup både globryllup og gyserfilm. Stedet invaderer som en virus bevidstheden.

Jeg kan ikke huske, at jeg været i Glostrup. Som mange er jeg drønet forbi på motorvejen eller i toget uden at stå af. Jeg tror nok, at jeg har set vandtårnet på afstand, men det kan også have været et andet tårn. Nu har jeg været i digternes Glostrup og har fået skærpet stedsansen både i forhold til sproget og verden.

Tak for turen!

Anne-Marie Mai er professor i dansk litteratur ved Syddansk Universitet.

Glostrup-digte

Nye digte redaktionen har modtaget som reaktion på digterfejden om Glostrup:

Glostrup er ikke et sted

af Nicolaj Stochholm

Jeg giver ikke Glostrup en
særlig mening, selv ikke efter
Henrik negerede og Morten og
Thomas bekræftede at i det
øjeblik du afskriver kalder du
en hel verden frem, tænk ikke
ikke på en rød rose, det sted der
afskrives rummer skabelsen for
et andet blik: Glostrup, jeg ved
at I har et hospital med mere

end 5.000 fødsler årligt, det er
mange hver dag i firserne var
jeres virologer det druknede lys
for mennesker der var blevet
syge af at møde hinanden, gløden
er jeres virkelige navn, ligesom
Susanne var oldebarnet hun var
et fagert oldebarn af bonden der
fandt Grauballemanden, hun
afviste mig meget kærligt med
mandefaldet og hendes døde
fædre hendes kærtegn blev et
mandefald så jeg ved hvad der
er på færde derude træerne og
buskene lyder det andet navn
Gløden, Glostrup forsvinder i
det gamle bål, ilden flammer
og ildens skygger viser jægere
i dyreskind med køller der ræser
rundt i kolonihaverne om natten
på små hakkede politiradioer og
at møde dem er den visse død.

GLOSTRUP DIGT

af Jonas Reppel

i 2007
bor jeg
25 skridt fra
glostrup centeret
jeg er flyttet
fra præstø
men det tager præcis 15 minutter
at gå gennem
begge byer
jeg har hørt
at folk bliver stukket ned
i københavn
så jeg går med hobbykniv
jeg ser ik nogen andre gøre det

jeg drømmer allerede
om at stikke
min chef i øjenæblet
jeg har løse håndled
pas på
jeg arbejder på et lager
i et industriområde
pakker post
stempler breve
så står jeg der
med en der kalder sig hooligan
hun sværger til fck
jeg sværger til peters sommers album:
destruktive vokaler
en sårbart tekstunivers
vi er kommunaliseret
jeg bliver hentet kl. 6.30
ved biblioteket
ellers skal hun lave
dobbeltarbejde
hun køber kanelnegle
og pepsi til os
på dk-tanker
jeg har ik penge
til en cykel
eller en billet til bussen
eller s-toget
jeg ved ik
hvordan jeg kommer
til nørrebro
den her er ik en drøm
ik et antropologisk projekt
jeg bor i glostrup
jeg har ik nogen lejlighed
på frederiksberg
jeg ka tage hjem til
når jeg har stået på rulletrappen
på stationen
og duftet til kebab
og pis og pølsehorn
og friture og fedt

gået forbi
de brungule mursten
ved stoppestederne
eller tyndskidt adidasbukserne
med sort gajol-mavesyre
efter en privat fest i
fdf-huset
jeg har ik noget rejselegat
for mig
er det her
de varme lande
jeg har været i frankrig
i 9 klasse
men jeg kendte ik
til jim morrison
på det tidspunkt
vi boede på samme hotelværelse
katrine, henrik og jeg
og vi kom kun ud
når lærer-per tvang os
på en tur til
eiffeltårnet
og selvfølgelig drak vi
øl og billig rom
jeg kastede op i natbussen
på vej hjem til dk
jeg er altid syg
syg af forvirring
og sprækker i huden
byer er mursten og mørtel
jeg har boet 28 steder
jeg ved en ting eller to
jeg kan skrive om 28 røvhuller
der har skidt på mit hjerte
her er mine sår
værsgo at æd
hej tillykke med alle de digte om vejret
der altid er dårligt
og det der
med en følelse af skizofreni
hvor er det privilegeret

at det kun er en følelse
gid der var sådan i min hud
her er et minde
jeg står med 2000 kroner
om måneden i 2007
og lejer et værelse
i glostrup
i en villa fyldt
med skimmelsvamp
jeg er blevet smidt ud af
teknisk skole
i næstved
jeg ka ik bruge et målebånd
jeg er fyldt med tyndskid og angst
jeg har et mørke
der ka æde
alle solbrune turister
og deres digte
jeg lejer værelset
af en fotograf
der vandt en konkurrence
der gik ud på
at indkredse
glostrups ånd
i et foto
han viste mig det
det hang på væggen
i stuen
ved siden af mugpletterne
jeg så på det
der var ingen mennesker
med knive
der var mig der
kom til glostrup
og troede
det var sådan
sådan er det altid
når man digter noget